

A hatodik emeleti Dob utcai lakásban elviselhetetlen volt a forróság, belemászott az ember idegrendszerébe, a szövetekbe, csontokba, átitatott mindent. Lerúgtam magamról az izzadságtól nedves lepedőt, amivel takaróztam a hőség ellenére, mert a takaró azért mégiscsak reflex, pláne, ha más férfiakkal egy lakásban él az ember.

Kálmán Gábor 15

A HAL VÉRE

Alig volt tizenegy óra, mikor ébredezni kezdtünk. Odakint már teljes

erővel tombolt a nyár. A hatodik emeleten az összes, napi huszonnégy órában nyitva tartott ablak ellenére sem volt egy pillanatra sem huzat, olyan volt a lakás, mint egy sütő.

Észrevettem, hogy Gergő is mozgolódik, visszahúztam derékig a lepedőt.

Köszörülte a torkát, közben nyújtózkodni kezdett, összevissza tekeredett a szemközi sarokban. A szomszéd szobában is mocorogni kezdtek az egyetemisták, meg John, a chicagói turista fiú, aki tegnap érkezett, és az egyik egyetemista ajánlotta neki ezt a szállást. Johnnak ez volt az első kelet-európai útja. Késő éjjel esett be, éjfél után rakta le a gép, mire bevergődött a belvárosba, már hajnal volt, semmit nem láthatott a városból, a Dob utcából, sem a lakásból, körbe sem nézett. A szobatársának korábban jeleztük, hogy talán nem ez a lakás fogja biztosítani a legfinomabb akklimatizációt egy amerikainak, de nem hallgatott ránk.

– Janega Kornél! Hová lett a csaj? – kérdezte Gergő évvődve, miután körbenézett és látta, hogy egyedül vagyok.

Szabadságon voltunk mindannyian, az egyetemisták a szünet miatt, mi meg Gergővel véletlenül egy időben vettük ki a nyári szabadságot. Elutazni nem volt kedvünk sehová, így már második hete aszalódtunk a szünni nem akaró kánikulában.

Ez volt az első nyaram a Dob utcában, tél közepén költöztem el Emmától, átmeneti lakást kerestem, így kerültem ide. Életemben először éltem kötetlenül. Anyáméktól tizennégy évesen mentem a gimnáziumi internátusba, onnan azonnal Budára, ahol összeköltöztünk Emmával. Ennek akkor már tíz éve volt, pedig alig töltöttem be a harmincat.

A majdnem-nevelőapám gyakran is mondogatta, hogy rettenetesen rosszul csinálom, mert az ember harminc alatt ne csak harminc alatti, de főleg ne csak egyetlen harminc alatti csajt dugjon.

– Minél fiatalabb vagy, annál idősebb nőekkel dugj, és minél idősebb vagy, annál fiatalabbakkal – valahogy így mondta viccelődve.

A Dob utca egy szerethető romhalmaz volt, csak huszonévesek laktak benne. Gergő családjáé volt, éveken keresztül Gergő szülővárosából a

fővárosba érkező fiatal egyetemisták átmeneti lakhelye. Komfort semmi, ellenben fillérekbe került. Volt víz meg áram, de fűtés alig. Telente a konvektorok semmit nem használtak a szobákban. A konyha és a fürdő fűtetlen volt.

16 A falak ezer éve festetlenek, a nyílászárók megvetemedettek. A konyhában a mosogató alatt volt egy nagy műanyagláda azoknak az evőeszközöknek és poharaknak, amiket senki nem tervezett elmosogatni.

Ennek az volt a vége, hogy mindenkinek volt egy szett személyes konyhai eszköze, amiért felelt, a többi lent rohadt a mosogató alatt mosatlanul.

– Még az éjjel elment – mondtam, közben tapogatni kezdtem a telefonom után, hogy kiderítsem, hány óra.

– Kár, jó csaj volt, csak kicsit halvérű.

Gergő megint nyújtózkodott, a fal felé fordult, mintha még aludni akarna.

– Halvérű?

Én felültem az ágyban, tudtam, nem fogok visszaaludni, egyszerűbb elkezdeni a napot.

– Hát hazament, nem?

Egy darabig gondolkodtam, ennek mi köze a halvérűséghez, aztán összeraktam.

– Hova tettem volna.

Végigmutattam a szobámon. Az egyik sarokban én, a másikban Gergő, gatyák a földön, mosatlan ruhák, rumli, egy darab cserépvirág az ablakban, amit Gergő időnként sörrel locsolt meg.

– Tökmindegy, aludtam.

– Hülye.

Az ágyaink között talán öt méter távolság lehetett, és bár elbarikádoztuk magunkat, amennyire lehetett, nem sok magánszférát adott a Dob utca.

– Mindegy, akkor is halvérű – Gergő nyújtózkodott, beleásított a mondatba –, folyton csak hallgatott, semmire nem reagált, nem ízlett neki a vacsora. Gergő baromi jól főzött, nem szerette azokat a csajokat, akikkel ezt az örömet nem tudta megosztani.

– Jó, hát ilyen – zártam le.

Kikecmeregtünk az ágyainkból, gatyában, szédülve a hőségűtől, kimentünk a konyhába.

Rumli, mosatlanok és ételmaradékok fogadtak minket, de legalább nem ide süttött a nap. Kávét tettem fel, ezeréves fémkotyogón, aminek már le volt törve a műanyag füle, csak ronggyal tudtuk levenni a tűzhelyről.

Kiültünk a függőfolyosóra, így gatyástul, cigarettáztunk.

A szinten csak öregek laktak, alig mozdultak ki, befüggönyözték magukat az évtizedes félhomályba, amiben éltek.

Minden házba kellene az őslakosok, akik mindig is itt voltak, a házat is úgy építették köréjük. Tudják az összes valaha itt lakott és jelenleg itt lakó nevét, telefonszámát, foglalkozását, még az is lehet, hogy nekem is mindjárt aktát nyitottak, amikor érkeztem. Ők a mindenesek, náluk lehet az udvari hirdető vitrin kulcsát megtalálni, a főcsapok és gázfővezetékek elhelyezkedését is ők ismerik, és egészen biztos, hogy csak náluk van pincekulcs. 17

De ők szinte sosem mozdulnak ki, rájuk kell kopogni, hogy a homályos, fülledt, dohszagú lakásokból néha legalább kinézzenek.

Soha nem találkoztunk senkivel, nyugodtan ücsörögtünk gatyában.

Néha láttuk, ahogy odalent, az udvar betonján matat valamit az egykori házmester. A szakmát nem bírta leadni, jön-megy, mindenkit ismer, mindent tud, mindent jobban tud. Ha találkoztunk valamelyik lépcsőfordulóban, végigmért. Biztos voltam benne, hogy már az érkezésem ötödik percében tudta, melyik lakásban vagyok, meddig maradok, mik a céljaim és miket álmodok.

– Csináljunk reggelit! – mondta egyikünk.

– Csináljunk ebédet! – módosított a másik.

Bentről hangosan felköhögött a kotyogós kávéfőző.

A kezemben még égett a cigaretta, esélyem sem lett volna a púposra tömött, hetek óta ürtetlen hamutálba elfektetni, Gergő ment be.

Pár perc múlva visszajött két kávéval.

– Sört? – kérdezte.

Bólintottam.

Dőlt rólunk a víz.

Most én mentem be, a hűtőből két jéghideg, dobozos német búzasört hoztam, amiből tegnap vásároltunk a hétre kéttálcányit. Már lehetett sejteni, hogy nem lesz elég.

– Dugtál te már ezzel a csajjal? – Gergő szomjas kortyolás után tette le a sört, elégedett borzongás futott végig rajta a hideg italtól.

Nemet integettem a fejemmel.

Ittunk mindketten.

– Csináljunk halászlevet – vetettem fel.

– Halászlevet? Honnan szerzünk halat?

– Piac – a kezemmel a közeli piac felé bökttem, a tűzfalra mutatva.

– Mindjárt tizenegy, nincs már hal ilyenkor – mondta Gergő, egy vérbeli folyó menti vidéki srác magabiztosságával.

– Azért csak nézzük meg.

Összeszedtük magunkat. Gergő vett valami pólót és rövidgatyát, rökhögött rajtam, amikor előálltam fehér ingben, farmerban, egy könnyű zakóval a balkaromon átvetve.

– Így jössz?

– És te meg így?

Elindultunk a forró utcákon. Perzselt a betonról visszaverődő hőség. Szikrázott a levegő, lomhán és forrón ácsorgott a bérházak között, mintha örökre akarna maradni. Úgy éreztük, sosem lesz már ősz meg tél, ez a gyilkos, kegyetlen nyár marad a világvégéig. Olvadtak az útrepedéseket kitöltő kátránycsíkok.

18

– És miért nem dugtad meg?

Homlokráncolással jeleztem, hogy hagyjuk a témát.

Gergő nyugodtabban beszélt a dugásairól, én folyton zavarban voltam a témától.

Szonja délvidéki lány volt, átmenetileg élt a fővárosban.

Hónapokkal korábban találkoztunk. Még Emmával éltem, de már alig vele. Kerülgettük egymást a lakásban, volt külön polcunk a hűtőben és szinte csak aludni jártunk haza. Sok minden csúszott félre közöttünk az évek alatt. Kamaszkorunkban elválaszthatatlanok voltunk. Példaként emlegettek a kortársaink a csajaiknak és pasijaiknak, hogy nekünk miért megy ilyen könnyen.

Egy pillanatra sem tudtuk egymást elengedni.

Aztán valami valahol, féluton, ahogy az lenni szokott. Belőle nem lett színésznő, én nem akartam családcentrikus mintaapa lenni, mert féltem, hogy nem menne. Ezzel így nagyjából össze is hoztuk mindazt, ami a szétköltözéshez és a váláshoz vezetett. Az utolsó évben egyetlen boldog pillanatra sem emlékszem abból a lakásból. Idegenek lettek a tapéták, az oldalfali ablak, amit én üttettem ki, a tányérok, a poharak, a mikró.

Nagyjából minden bútordarab, az íróasztalomat kivéve.

Addig halogattam a szétköltözést, amíg lehetett. Azt hittem sokáig, hogy meg tudom mutatni, hogy csak azért, mert az apámnak nem jött össze, nekem még összejöhet. De egyszer, egy veszekedés közben, amikor Emmának valamit az írásról magyaráztam, mondott valami olyasmit, hogy *miért nem veszed észre, hogy a szart sem érdekli, amit írsz*, akkor megszületett bennem az elhatározás.

Így kerültem a Dob utcába.

De Szonját korábbról ismertem. Egy péntek este ismertem meg, három hónappal korábban. Törékeny, feketehajú lány volt.

Valóban, kicsit halvérű, de pont ezt szerettem meg benne, a hallgatásait és a csendjeit. Azt, hogy valahogy semmi nem tudta a csendes szemlélődésből kizökkenteni. Úgy ülte végig a belvárosi kocsmában az estét, mintha egy üres szobában ülne. Higgadt volt és nyugodt, mintha minden körülötte történő dolgot csak félig venne észre. Azt sem értettem, engem egyáltalán hogyan szúrta ki, mi volt bennem érdekes. Hosszan csókolóztunk már a kocsmában is. Teljesen leváltunk a társaságról, akikkel érkeztünk. Az alkohol velem is feledtette, hogy otthon vár Emma, elmúlt a felelősségérzetem, és

éppen akkor nem volt lelkiismeret-furdalásom sem. Rövidesen aztán együtt távoztunk. Egy darabig a hideg utcákon sétáltunk, de már nagyon késő volt a romantikázáshoz, és mivel ittunk is, ez határozottá és türelmetlenné tett minket.

Hozzám persze nem mehettünk, az Emmával közös lakásba. 19
Taxit hívtam.

Vagy negyven perccig mentünk, a külváros felé, lassan azt hittem, el is hagyjuk a várost teljesen. Vasútállomásokon és hidakon mentünk át, olyan szakaszokon, amikről eddig azt hittem, igazából csak a budaiakat ijesztgetik a létezésükkel. Végül aztán egy tipikus kisvárosi panelházas részhez értünk, és egy tipikus kisvárosi panelházba mentünk be. Szerényen berendezett kis lakás volt. A lakótársa a szomszéd szobában aludt. Egy matrac volt az ágy a majdnem üres szobában, amit bérelt.

– Sokat jövök-megyek, nem hordok magammal túl sok mindent – magyarázta.

Valami bort bontott. Míg a konyhában matatott, azt a pár könyvet nézegettem, ami a matraca mellett volt. Szonja bölcsészlány volt, alkalmi munkákból, fordításból, korrektúrázásból élt.

Amikor bejött a borral és a poharakkal, még egy darabig beszélgettünk, a bornak talán a felét megittuk. Aztán lekapcsolta a villanyt, és vetkőzni kezdett a sötétben. Az utcai lámpák beszűrődő fényében jól kivehető volt az alakja. A törékeny alkathoz voltam szokva, de mivel Szonja magasabb volt, vékonyabbnak tűnt még Emmánál is. Pici volt a melle, a csípője alig ívelt, a bőre pedig hófehér. Valószínűtlenül fekete haja csak úgy villogott az utcalámpák fényében. Világos bőre mellett olyan csillogós éjsötét színe volt, mint az obsziániának. Egyszerű fehér bugyit hordott, azt magán hagyta, a melltartót viszont levette. Legszívesebben egyből a tenyerembe simítottam volna a mellét, de uralkodtam magamon, csak az oldalát végigsimítva, szinte véletlenül érintettem meg. A matrac kettőnknek elég lett volna arra, amire készültünk, mégis inkább kinyitotta a kanapét, átvitte rá a matracról az ágyneműt, és leheveredett. Magához hívott. Levetkőztem én is, a boxert kivéve mindent levettem, melléfeküdtem. Nem vetettem rá magam, ő sem viselkedett bevadultan, higgadtan és módszeresen nyúltunk egymáshoz. Egy darabig egymás mellett hevertünk, aztán a hátamon feküdtem a matracra, még rajta volt a bugyi, csak úgy simán rám ült, mozgott rajtam, előjáték gyanánt.

A kanapé bélelt karfáján volt a fejem, pont az ablak felé néztem.

Ekkor kezdett világosodni. Nagyon hirtelen kékült el az ég, egyre híggabb lett a színárnyalat, ahogy feketéből hirtelen halványkékbe átcsúszott. És beköszönt az ablakon az idegen városrész.

Panelrengeteg vett minket körbe. Velünk szemben, a legközelebbi tömb szürke, szigorú négyszög alakú falán üresen hagyott, viharvert reklámlampákát-hely. A háttérben valamilyen gyár látszott.

20 Eszembe jutott a szülővárosom, erről pedig az apám, róla pedig az, hogy Emma otthon azt sem tudja, hol vagyok.

Nem kellett volna lelkiismeret-furdalást éreznem, de összeszorult a gyomrom.

Óvatosan leemeltem magamról Szonját, magam mellé fektettem.

Felültem a kanapén, egy darabig néztem ki az ablakon. Torokfojtó magányérzet fogott el.

Elnézést kértem, elkezdtem öltözni.

Kérte, hogy maradjak, mondtam, nem lehet, sajnálom, meg sem próbáltam magyarázkodni.

Pár perccel később a panel előtt voltam. Taxit hívtam és bemondtam a budai címet, majdnem egy órát autóztam, mire hazaértem.

– Ez jó lesz?

Az árus egy nyákos, halpikkelytől fénylő hálóval kikapott egy méretes pontyot a piszkos vizű akváriumból. Előtte csupa víz és pikkely volt a beton járólapon is. A hal elkecseregetten ficáncolt a hálóban.

Küzdött a levegőért, az életéért.

Gergővel összenéztünk, majd biccentettünk, hogy persze.

Az árus szenttelenül becsomagolta valami napilapba, miközben a hal továbbra is ficáncolt. Hazafelé a forró utcákon a nejlon néha meg-megmozdult, ahogy az utolsókat rúgta a hal, neki-nekicsapódott a combomnak, zizegett a zacskó.

A Dob utcába érve aztán tanácstalanul ácsorogtunk felette. Kerülgettük a leölését. Ittunk még egy sört, aztán a paradicsomot és a paprikát vágtuk, csípős mártást készítettünk. A hal a mosogatóban ficáncolt. Végül az egyik egyetemista jött ki a zajra. Ugyanonnan származott, ahonnan Gergő, folyó menti vidéki srác volt.

– Agyoncsapjam?

–Aha – kaptunk az alkalmon, de mindketten csak úgy félvállról, oda sem nézve, mintha akár mi is megtehetnénk.

A srác elővett egy klopfoló kalapácsot. Egyetlen határozott mozdulattal törte be a hal fejét. Nagyot kongott a konyha és a lépcsőház az ütés zajától.

A srác ott is hagyott minket, mi folytattuk az előkészületeket.

A hal pár perc múlva megint elkezdett mozgolódni, rángatózott a mosogatóban.

– Te, ez még él – Gergő tanácstalanul nézett.

Nem akartunk senkit megzavarni a másik szobában. Fogtam a klopfolót, és teljes erővel rácsaptam a hal fejére kétszer. Megint csend lett, csak az ütés zaja visszhangzott az udvarban.

Elkezdtek a konyhakés tompa felével lekaparni a pikkelyeket.

A konyha ekkorra már csupa rom volt, mindenhol edények, 21
kések, paradicsomlé, kiborult só az asztalon, mellette sörösdobozok.
Az ócska, megvetemedett, roskadt, fakókék konyhabútoron ragadósan csillogtak a halpikkelyek.

Ahogy a kés tompa élével nekiláttunk a munkának, a hal megint rángatózni kezdett.

– Hát, ilyen már tényleg nincs – megint fogtam a klopfolót, megint teljes erőből rácsaptam a fejére kétszer. Reccsenést hallottunk.

– Kibelezem – ajánlotta Gergő.

– Remélem, arra nem támad most már fel – felneveltünk.

Egyikünk sem csinált még ilyet.

– Vigyázz az ízéjére, epéjére, vagy mijére. Valami hólyagja van, azt fel ne vágd, mert keserű lesz tőle a hal – mondogatta az egyetemista srác, aki közben a csapkodásra megint kijött.

Persze felváltuk véletlenül. Folyt minden szanaszét a pulton.

A víz a konyhakésről, az epe, a halvér.

– És mi volt a csajjal tegnap? – társalgott Gergő.

– Semmi – mondtam, inkább csak magam elé.

Szonjával előző délután futottunk össze. Hónapok után újra felkerestem, azóta nem is beszélünk, mióta magyarázat nélkül elindultam tőle hajnalban taxival. Visszafogott volt a telefonban, nem tudtam eldönteni, hogy örül-e a megkeresésnek. Megbeszéltünk egy találkozót a belvárosban. Kétszer zuhanyoztam indulás előtt, fagyasztott vizet vittem magammal egy kis palackban, mégis, mire odaértem, dőlt rólam az izzadság, a palack víz felmelegedett. Lehetetlen nyáron csajozni, gondoltam, szégyelltem magam az átizzadt hosszú ujjú ing miatt. Zakót persze akkor is vittem magammal, zakó mindig legyen az embernél, abból nem lehet baj. Szonja egy egyszerű ujjatlan pólóban és rövidnadrágban jött. Hőfővér volt és törekeny.

A városban keringtünk órákig a hőségben, aztán a budai várban körbesétáltuk a labirintust, hogy legalább hűvösben legyünk. Félősen bújta hozzá a hosszú, kuszán kanyargó, földalatti vájatok sötétebb szakaszain.

Mintha lenne a nőknek hatodik érzékük az ilyen esetekre, amikor feljöttünk a föld alól, hat különböző SMS várt Emmától. *Sajnálom, hibáztunk, rendbe tehető még ez, miért nem írsz, olyan jellemző, nem lehet rád soha számitani.*

Körülbelül ebben a hangulati sorrendben.
Kitöröltem az üzeneteket, nem válaszoltam.

Szonja kérdezte, hol lakom, mikor elmeséltem neki, nem értette, hogyan bírom ezt a budai polgári élet és lakás után, nem tudtam jól elmagyarázni, miért is volt az elköltözésem jó húzás nekem. Lehülygézett, neveltünk, ráhagytam.

Este feljött a Dob utcát megnézni.

Riadtan, kissé hitetlenkedve kapkodta a fejét, szerencsére Gergőn is éppen volt nadrág, mikor figyelmeztetés nélkül beállítottunk. Ez nem okozott gondot amúgy, én egész visszafogottan viselkedtem a Dob utcában. De pár-szor azért ébredtünk fel úgy az éjszakában, hogy a szomszédos sarokból érkező matatás, suttogás hangjaiból tudtuk, reggelig mozdulat nélkül kell kussban feküdnünk a kis elbarikádózott sarkunkban.

De én akkor először vittem fel lányt.

Beszélggettünk, vacsoráztunk.

Közben megint jött pár lehurrogó SMS Emmától.

Kitöröltem megint mindet, nem válaszoltam.

Gergő illedelmesen elment aludni viszonylag korán.

– Itt alhatok? – meglepődtem, hogy Szonja maradna ebben a koszfészekben.

– Ebben a rumliban? – széttárva a karjaimat mutattam a feldúlt, romos lakásra.

– Miért? – Szonja értetlenkedett.

– A szoba másik végében ott alszik Gergő – figyelmeztettem a kellemetlenségre.

Nem válaszolt. Bólintott, hogy világos, persze.

– Majd megszervezzük úgy, hogy Gergő ne legyen itt.

Megint bólintott, hogy rendben.

Megittuk a maradék bort.

Szonja indulni készülődött.

Elkísértem egy darabon. Az egész város olyan füledt volt, alig kaptunk levegőt, egyetlen tomboló hőkapcszula volt az ország. Nem járt a szél, semmi esély nem volt a lehűlésre a következő hetekben. Szonja felszállt a buszra az albérlete felé, nem akarta, hogy taxit hívjak neki, nekem meg semmi kedvem nem volt kimenni a világ végére.

Visszamentem a lakásba. Beszéltünk később telefonon, hogy megérkezett, megbeszéltük, hogy valamikor találkozunk, de a részletekbe nem mentünk bele.

Végül aztán Szonjával soha többé nem beszélünk, ő sem keresett, én sem őt.

Talán hét-nyolc évvel később jutott eszembe.

Már Vízivárosban laktam. Díta fél éve ment el.

Magam alatt voltam, Víziváros volt az egyetlen menedékem, ki sem mozdultam hónapokig. Csak akkor mentem el hosszabb időre, amikor már kezdtem becsavarodni. Dítával éltem éveken át Vízivárosban. Egy darabig eltartott, míg megszoktam, hogy nincs ott.

Amikor már megszoktam, röhögtem az egészen, tudtam a szakításkor is, hogy majd így lesz, de hiába bizonygatja magának az ember, ezt ilyenkor nem tudja komolyan elhinni. Díta akkoriban ott kísértett minden nyavalyás házfalon, mint egy sötét árnyalak. Fölém magasodott, mint a rajzfilmekben, vagy mint Gotham cityben a hátsó utcákban bolyongó baljós árnyékok a tűzlétrák között.

Akkor jutott eszembe Szonja.

Megpróbáltam megkeresni a számát, de közben kétszer cseréltem telefont, már rég nem volt meg. Szerencsére, a sok év alatt már mindenki fent volt a neten, közösségi oldalakon és csetablakokon kommunikáltunk mindannyian, telefonszámokat már nem is használtunk. Furcsa volt, hogy Szonját nem találtam meg. Két közösségi oldalon is kerestem, egyikén sem volt fent, pedig úgy emlékeztem, korábban ott volt, már azokban az időkben is, amikor még nem használtuk ezeket túl intenzíven. Így aztán maradt a kereső, bepötyögtem a nevét, hátha kidob valami kontaktot, elérhetőséget.

Semmit nem találtam.

Szűkítettem a keresést, semmi.

Csak sokára sikerült.

Egy másféléves gyászjelentést dobott az internet. Tragikus hírrelenséggel, és a többi.

Amikor ráakadtam, elkaptam a kezem a billentyűzettől, annyira megijedtem. Fiatalabb volt nálam pár évvel. Ijedtemben bezártam a keresőablakot.

Még sem próbáltam kideríteni, mi történhetett.

– Hát, majd legközelebb összehozzatok – mondta Gergő, miközben a halat pucolta.

– Jaja – mondtam.

Ittunk még egy sört, megbeszéltük, hány szeletre vágjuk fel a halat, bekészítettük a sót és a paprikát. Egyre melegebb volt, már délután kettő felé járhatott, izzadtunk még gatyában is.

Bekapcsoltam a turmixgépet, hogy az alaplé minél krémesebb, minél simább legyen. Hatalmas zajjal járt az öreg, talán még szovjet gyártmányú gép, szinte rezgett tőle a háztömb.

John, a chicagói talán erre a zajra ébredt fel. Meg is feledkeztünk róla.

Négy körül érkezett a lakásba, az egyetemisták engedték be. Azonnal ledőlt aludni, nem volt ideje körbenézni, nem tudta az sem ébren tartani a másfél-napos, több átszállásos repülőút után, hogy ez volt az első alkalom, hogy Kelet-Európában járt. Nem érdekelték az Államokban sehol sem fel-

24

lelhető avított háztömbök, a budapesti éjszaka, a kelet-európai romantika a fáradtság miatt teljesen hidegen hagyta.

Arra kaptuk fel a fejünket, hogy a konyha előtti közlekedő folyosón áll, márkás farmerben, felső nélkül, tökéletes raszta hajjal és az alvástól rancos arccal. Döbönt tekintettel nézte az öreg lakás kopott, repedéses falait, az oxidált rézkilincseket, megvetemedett ajtókat, a nyitott ablakokon át a Dob utcai tűzfalakat vakolatlan, kusza látképét.

– Hi, John – mondtuk, bemutatkozás nélkül, könyéig zsírosan, paprikásan, gatyában ácsorogva a konyhapultnál, izzadtan. Én éppen a halat szeleteltem, Gergő valami csípős paprikás mártást kevert ki, sorakoztak előtte az asztalon a darabolásra váró, szárított erős paprikák, éppen fokhagyma gerezdeket tört bele a tejföl alapú mártásba, az előtte lévő tányérba. Nem értettem egyet azzal, hogy kell a mártásba fokhagyma is, de végül is megegyeztünk, hogy abból sosem lehet baj, ha valamibe kerül fokhagyma.

– Mornin’ – felelte tökéletes zavarodottsággal John, nagyokat pislogott közben.

Körbenézett a széttúrt konyhában a chicagói fiú, döböntően nézte a kibelezett pontyot, a belsősegeket a konyhapulton, kettőnk, ahogy gatyában állunk felette, ahogy az öreg, leharcolt konyhapulton folyt a halvér.

